

Графица-та. А защо ви съмь добри хора?

Хунсь. Мы смы ради да знаемь, коя сте, и отъ кѣдъ?

Графица-та. *(заплака)* Ахъ, любезни мои братья, не пытайте мя — ахъ Боже — *(плаче)*. —

Хунсь. *(Обръща ся къмъ Ханса)*. Що мислишь сега. —

Хансь. Право ни кажете, вы ли сте Графица Геновева?

Графица-та. Чула съмь за неѣ, че сѣ ѣ преди седемь години погубили заедно съ дете-то ѣ.

Хунсь. Ами вы коя сте?

Графица-та. Азъ съмь ви казала *(плаче)*,

Хунсь. Азъ както гледамъ на ваши-тъ сълзы, — азъ бы рекалъ безъ сѣмьнѣнѣ, че сте вы Графица Геновева, както смы и мы двама, които бѣхми отредени да вы погубимъ съ дете-то заедно — *(Графица-та одъ радость политѣ малко)*.

Графица-та. О, да ли е то възможно? — дали сте вы мой-тъ избавители?

Хансь. *(поколеничатъ и двала та)* мы смы, света душо, — мы смы. О милостивый Боже, ала сѣ чудни и голѣми твои-тъ дѣла.

Графица-та. Ачи отъ кѣдъ идете вы сега избавители мои. Отъ кѣдъ дойдохте тука? станете — станете мои и на мое-то чедо спасители! *(ставатъ и цѣлуватъ на Геновева рѣкѣ)*.

Хунсь. Света душо! мы смы ся по напредъ надѣвали за смърть, нежели да вы видимъ нѣкоги